

“Actualment l’emo’ és només un estil de música, no hi ha res més al darrere”

EL TEMPS

Sense més difusió que la que els dóna internet i l'espai web on pengen les cançons (<http://www.myspace.com/wingstofall>), Wings To Fall ens proposa de difondre la música 'emo-core' americana a les nostres terres. El jove grup castellanenc arriba ple d'acords d'un estil tirant a 'punk rock' americà, amb lletres carregades d'emotivitat i sentiments.

La música *emo* continua essent un gènere desconegut pel gran públic. Però el fet és que grups americans com My Chemical Romance, Underoath o Jimmy Eat the World ja sonen a les grans emis-

sores de música, com la MTV. Internet, especialment la plataforma web Myspace, ha permès que l'anomenada música *emo* traspasse les fronteres americanes i aterri a Europa. Concretament, l'influx ha arribat fins a

Castelló de la Plana, lloc d'origen de Wings To Fall, un dels grups emergents de música *emo* als Països Catalans. Wings To Fall són cinc amics que han decidit de transportar la música *emo-core* al jovent. Amb vora dos anys de vida, el grup ja ha tocat a diverses sales del País Valencià. Parlem amb Rixar, Santi i Borja, cantant, baix i guitarra.

—**Quan parlem d'estil *emo-core* a què ens referim?**

—**RIXAR:** Nosaltres fem punk rock americà amb elements d'*emo-core*.

—**SANTI:** Dir que tenim tocs d'*emo-core* vol dir que sempre afegim espais molt melòdics a les nostres cançons.

—**Les vostres lletres s'endinsen en el món del sentimentalisme. Per què?**

—**BORJA:** Nosaltres tractem sentiments d'odi, ràbia i amor.

—RIXAR: Ja que la nostra música és més melòdica, els temes de les nostres cançons s'apropen més al món dels sentiments. Les nostres lletres s'inspiren en la idea que tot allò que és bo s'acaba. És un doble vessant, com diu el nostre nom, Wings to Fall. Si no tingueres allò que és bo, no et doldria de perdre-ho. Però, alhora, per aquesta mateixa idea que tot es pot perdre, cal gaudir del moment. El temps també és un element molt important en les nostres cançons.

—**Us sentiu identificats amb això que s'anomena moviment *emo*?**

—BORJA: Per a nosaltres, allò que popularment s'anomena *emo* és una cultura més. No hi donem més importància. Musicalment, estem oberts a rebre influències de qualsevol punt.

—RIXAR: Sí que hi ha grups que podem anomenar completament *emo*. Nosaltres en tenim tocs. Som *emo* quant a la melodia de les cançons.

—**Per tant, els vostres referents musicals s'emmarquen dins el moviment *emo*?**

—RIXAR: Per a compondre les nostres cançons solem inspirar-nos en grups com Simple Plan, Yellow Cat, Taking Back Sunday, Silverstein. Algunes altres formacions, com ara Underoath, ens proporcionen els elements *emo-core* de la nostra música.

—**Llavors podem dir que la vostra música va adreçada a un públic *emo*?**

—RIXAR: El fet de tenir parts o elements molt melòdics a les cançons atrau un públic molt ampli, entre els quals hi ha *emo*. En canvi, per a alguns la nostra música pot ser considerada pop-rock. Tenim elements molt més rockers, però sempre mantenim una part melòdica més lenta.

—SANTI: Una part molt positiva de l'estil de música que practiquem és que, fins i tot la gent que normalment no escolta rock, pot trobar-hi cançons que li agraden per la melodia. L'estructura de les nostres cançons es basa en parts més lentes o melòdiques i tornades amb guitarres més rockeres.

—RIXAR: Hi ha grups *emo-core* que no tenen cançons amb una estructura definida. Nosaltres, en canvi, sí.

—**Per què en anglès? Té res a veure amb el fet que el moviment *emo* tinga origen americà?**

—RIXAR: El motiu principal de cantar en anglès és poder obrir camins. Actualment, tenim vuit cançons en castellà i tres en anglès.

—**Actualment, a les llistes de CD més venuts, podem trobar grups *emo* americans i anglesos. Però quin panorama musical penseu que tenen els grups *emo* més novells?**

—RIXAR: En català o castellà, grups *emo-core*, de moment, no se'n troben. En anglès, sí que se'n poden trobar.

—SANTI: De fet, a Castelló sí que hi ha grups que nosaltres agafem com a referent, però no és exactament el nostre estil. Per exemple, Day of Raising o ATTB. La idea del nostre grup és oferir un estil de música que no es pot trobar actualment a les nostres terres. Per això podem dir que, ara per ara, no tenim cap competidor.

—**Què en penseu, de l'etiqueta *emo*? És només una moda?**

—RIXAR: És una moda. Actualment es parla de gent o grups *emo* només perquè tenen una determinada estètica. S'anomena *emo* tot el punk rock i el pop-rock més americà.

SANTI: Sota el terme *emo* s'uneix una forma de vestir, un determinat pentinat i un tipus concret de roba, amb una forma de pensar. *Emo* és l'abreviatura d'*emotiu*. Originàriament, els *emo* són molt aprensius, és a dir, que els afecta tot molt, amb una manera de pensar molt pessimista. Per exemple, l'estètica de les noies *emo* és molt cridanera. Combinen colors cridaners com el rosa o el groc, amb el negre més fosc. Se suposa que tracten de reflectir la dualitat de sentiments entre l'amor i l'odi o la mort.

—**Però, vertaderament quina ha estat l'essència original del moviment *emo*? Era una estètica o només era un estil musical?**

—RIXAR: *Emo* sempre s'ha referit a una música més melòdica i sentimental, amb ritmes més lents dins del

“Molta gent que adopta l'estètica ‘emo’ no en comparteix la manera de pensar”

punk-rock. Actualment és només un estil de música, no hi ha res més al darrere. Es pot dir que l'*emo* original recorda molt els romàntics del segle XIX, perquè se suposa que és gent que viu molt intensament els seus sentiments, són molt interioristes.

—SANTI: Moltes voltes es posa l'etiqueta *emo* a una persona que simplement és més sentimental que una altra, però molta gent que adopta l'estètica *emo* no comparteix aquesta manera de pensar.

—**Què us sembla la identificació que es fa, actualment, entre el suïcidi o les autolesions i el moviment *emo*? Té res a veure amb les lletres de les vostres cançons o les de grups *emo*?**

—RIXAR: Les cançons parlen de la facilitat de perdre allò que estimes, però no es pot considerar un cant al suïcidi. Ara sembla que els *emo* siguin persones amb tendències suïcides o autolesives. Tenim l'exemple de la noia que es va suïcidar a Anglaterra i se'n van buscar les causes en la música *emo* que escoltava. Diuen que a la seua agenda un amic li havia escrit una dedicatòria desitjant-li una bona estança al *Black Parade*.

BORJA: El *Black Parade* és la desfilada que fan les ànimes una volta mortes. El grup *emo* My Chemical Romance va difondre aquesta idea en un disc seu que tractava de la mort d'una noia per càncer. Però no es poden trobar referències al suïcidi en les lletres d'aquest grup ni en les de cap altre. El moviment *emo* és un estil musical, res més.

—SANTI: Certament, la unió d'un cert sentimentalisme amb una dura crítica o inconformisme amb el món que t'envolta pot portar a la conclusió del suïcidi, de forma exagerada.

—**Per què penseu que pot triomfar l'estil *emo-core* ací?**

—BORJA: Nosaltres pensem que si aquest estil ha triomfat a Amèrica, també pot triomfar ací.

—RIXAR: A Londres cada dia es pot trobar un grup emergent nou del nostre estil, però ací no. Per aquest motiu, pensem que, tal volta, si oferim cançons en un altre idioma, com pot ser el castellà o uns altres, atraurem el públic.

Mariola Tàrraga